

РЕШЕНИЕ

№ 19918

гр. София, 21.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 05.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **12163** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на И. П. В. от [населено място] срещу Ревизионен акт № Р-22002224006353-091-001/11.08.2025 година, потвърден с Решение № 1277/20.10.2025 година на Директор на Дирекция ОДОП, с който са установени задължения по ЗДДФЛ за 2019 година, 2020 година, 2021 и 2022 година в размер на 16 327,73 лева и са начислени лихви за забава в размер на 7093,51 лева/ общ размер на задължението по Ревизионния акт е в размер на 23 421,24 лева.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалвания Ревизионен акт, като органите по приходите не са изяснили в цялост фактите и обстоятелствата релевантни за установяване на задължения на жалбоподателя, като в хода на втората ревизия не са отстранени нарушенията, допуснати в хода на първата ревизия и тоново не е отчетена наличната разполагаме сума в началото на периода от 2019 година, като за част от вземанията е настъпила предвидената в закона погасителна давност. Иска се отмяна на ревизионния акт и се претендират и направените по делото разноски .

В съдебно заседание жалбоподателят-И. П. В. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 от АПК не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат В. редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата- Директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр. С., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 от АПК не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с

доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед от 30.10.2012 година на Директор ТД на НАП- С. Р. Р. Б. е преназначена на длъжността-Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. считано от 01.11.2012 година.

Със Заповед от 13.08.2018 година на Директор ТД на НАП- С. И. В. М.- Н. е преназначена на длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- С. считано от 13.08.2018 година.

Със Заповед от 15.04.2024 година на Директор ТД на НАП С. Е. К. Д. е преназначен на длъжността – Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- С. ,считано от 15.04.2024 година.

Със Заповед от 27.05.2024 година Директор ТД на НАП- С. наредил функциите на компетентен орган по чл.112,ал.2, т.1 от ДОПК, считано от 28.05.2024 година да се изпълняват от поименно изброени служители / органи по приходите, измежду които Р. Р. Б. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С..

С Решение № 1543/26.11.2024 година Директор на Дирекция ОДОП отменил издадения Ревизионен акт срещу жалбоподателя в оспорената част на установените резултати за Данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за 2019, 2020 година, 2021 година и 2022 година и върнал административната преписка на органа , възложил ревизията за извършване на нова ревизия от друг ревизиращ екип и указал в 30 дневен срок от връчване на решението да бъде издадена заповед за възлагане на ревизия,потвърдил обжалвания Ревизионен акт в частта на установените задължения по чл.17 от ЗДДФЛ за данъчни периоди за 2017 и 2018 година.

Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на 05.12.2024 година.

Със Заповед за възлагане на ревизия от 02.12.2024 година Р. Р. Б. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. възложила да бъде извършена ревизия на жалбоподателя, определила състава на ревизиращия екип- Е. К. Д. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и И. В. М. – Н. на длъжност- Главен инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди – Данък върху годишната данъчна основа – 01.01.2019 година до 31.12.2022 година, срока, в който следва да завърши ревизията - три месеца считано от датата на връчване на ЗВР.

Последната е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 14.01.2025 година .

Със Заповед за изменение на ЗВР от 09.04.2025 година, органът,възложил ревизията– Р. Р. Б. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ определил нов срок за завършване на ревизията до 13.06.2025 година.

Заповедта за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 11.04.2025 година.

На 09.06.2025 година жалбоподателят е уведомен, че ревизията ще протече по особения ред по чл.122 от ДОПК.

На 27.06.2025 година органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип- Е. К. Д. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и И. В. М.- Н. на длъжност- Главен инспектор по приходите съставили РД № Р-22002224006353-092-001, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РД е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на 15.07.2025 година.

На 11.08.2025 година, Р. Р. Б. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ и Е. К. Д. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията издали обжалвания Ревизионен акт № Р-22002224006353-091-001,с който установили задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди ,подробно посочени в него.

РА е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на 15.08.2025 година .

На 21.08.2025 година жалбоподателят депозирал жалба до Директор на Дирекция ОДОП, а

последният с Решение № 1277/20.10.2025 година потвърдил обжалвания Ревизионен акт .

Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на 28.10.2025 година.

Назначена е,изслушана е неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание,експертът заявява,че поддържа заключението си .

Приложени са всички събрани в хода на двете ревизионни производства доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба срещу Ревизионни акт за процесуално допустима подадена в срока по чл.156 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №Р-220002224006353-091-001/11.08.2025 година е издаден от компетентни органи- Р. Р. Б. длъжност- Началник сектор „ Ревизии“- орган, възложил ревизията и Е. К. Д. на длъжност-Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията. От приложените по делото писмени доказателства се установява, че лицето Р. Р. Б. към датите на издаване на ЗВР и РА е заемала длъжността- Началник сектор“ Ревизии“ към ТД- НАП- С. и е била надлежно оправомощена от Директор ТД на НАП- С. за орган, който може да възлага ревизии. Е. К. Д. също е заемал длъжността- Главен инспектор по приходите към датите на издаване на ЗВР, РД и РА, а и по делото се съдържат доказателства в тази насока. Наред с това, от доказателствата по делото е видно, че и лицето, включено в състава на ревизиращия екип- И. В. М. - Н. е заемала длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- софия отново към датите на издаване на ЗВР и РД.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119, ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година- органът, възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на ревизията и органите в хода на ревизионното производство са притежавали квалифицирани електронни подписи.

От приложените по делото доказателства е видно, че както първата ЗВР, така и последващите ЗВР, РД и РА са връчени на електронния адрес на жалбоподателя, а получаването на документите е удостоверено по надлежния ред чрез потвърждаване на получаването, за което са приложени писмени доказателства, като връчването на електронните съобщения е станало по реда на чл.30,ал.6 от ДОПК, сочещ, че електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на запис в информационната система или пък лично на управителя на ревизирувания данъчен субект, като отново личното връчване е извършено по реда и със средствата, предвидени в ДОПК. Връчването на ЗВР, РД и РА е станало при спазване на разпоредбата на чл. 29, ал. 6 от ДОПК, според която, съобщенията се връчват на лицето, негов представител или пълномощник, член на орган на управление или на негов служител, определен да получава книжа или съобщения. [В ДОПК в частност в разпоредбата на чл.113, чл.117 и чл.120 не са конкретизирани начините на връчване на актовете, издавани в хода на ревизионното](#)

производство, но следва да бъде отбелязано, че разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения, се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса- аргумент от разпоредбата на чл.33 от ДОПК-Приложимост на разпоредбите-по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете,документите и книгата за реализиране на административнонаказателната отговорност,за които се прилага Законът за административните нарушения и наказания.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, който е вътрешно служебен акт.

В ТР №5 /22. 06. 2015 година на ВАС“ е посочено, че макар че ревизионният доклад е основен акт във фазата на извършване на ревизионното производство, той е процесуален акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 АПК. Независимо, че разпоредбата на чл. 120, ал. 2, изр. първо от ДОПК сочи, че той се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него, то от това не следва, че законодателят е предвидил изискване волята на издателя на ревизионния акт да се наслагва върху волята на съставителите на ревизионния доклад и в тази кумулативност на двете волеизявления да се упражнява съвместна компетентност за издаването на ревизионния акт“.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на жалбоподателя, че в ревизионният акт липсват мотиви, защото към ревизионния акт е приложен Ревизионен доклад, играещ ролята на мотиви.

При издаване на ревизионния акт са нарушени процесуално- правните и материално- правните разпоредби, като ревизията е повторна и при отмяна на предходен ревизионен акт и връщане на преписката за извършване на нова ревизия се запазва висящността на производството, като последното започва от съответното отменено незаконосъобразно действие.

Органите по приходите не са извършили действията, посочени в отменителното Решение на Директор на Дирекция ОДОП в хода на предходното ревизионно производство, което е констатирано от страна на Директор на Дирекция ОДОП в хода на повторната ревизия, но въпреки това е потвърдил обжалвания Ревизионен акт и тъй като съдът не може да отмени Ревизионния акт поради допуснати съществени нарушения в ревизионното производство, то спорът следва да бъде разгледан по същество.

Неоснователен е доводът в жалбата, че част от задълженията са погасени по давност. Правната регламентация на давността по ДОПК, се съдържа в чл.171 от ДОПК,според която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според алинея втора,с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено.Според чл.172 от ДОПК,давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от

една година, когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването, когато актът, с който е определено задължението, се обжалва, с налагането на обезпечителни мерки, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение, а давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната и от прекъсването на давността, започва да тече нова давност. Съгласно [чл. 168, т. 3 от ДОПК](#) погасяването по давност е начин на погасяване на самото публичното вземане. Приложението на тази норма не се дерогира и от разпоредбата [чл. 174 от ДОПК](#), която регламентира единствено хипотезата на доброволно плащане след изтичането на давностния срок и следващите от това правни последици. Следва да бъде отбелязано, че в ДОПК няма легално определение на понятието давност и то следва да се използва от понятието за давност, дадено най-вече в гражданското право. Погасителната давност представлява период от време, определен от закона, през който субективното право на кредитора не е погасено или казано иначе – не са настъпили юридически факти, които да погасят субективното право на вземане на кредитора. Погасителната давност като юридически факт (разбиран като бездействие на кредитора или ненастъпване на други погасителни обстоятелства) не погасява правото на кредитора, а поражда материалното право на длъжника да откаже изпълнение, което е насочено към кредитора. Това обаче не е процесуално право, тъй като за изтекла погасителна давност може да се изразява и извън съдебно, а не само в един съдебен процес. Правоотношението е материално-правно, защото то произтича от материално-правното правоотношение между кредитора и длъжника. Погасителната давност има за главна функция привеждането в съответствие на правното с фактическото състояние – с бездействието на кредитора фактическото положение е, че дадено право не се упражнява и следователно трябва да му се откаже възможността да си го търси по принудителен ред. Позоваването на изтеклата погасителна давност обаче не води до погасяване на самото субективно право, за разлика от придобивната давност, където позоваването на изтеклата придобивна давност води до прекратяване правото на собственост за лицето, което не е упражнявало правото си.

Сроковете в крайна сметка създават дисциплина в гражданския оборот, тъй като стимулират кредиторите да упражняват правото си на вземане и допринасят за установяването на обективната истина. От друга страна, неприлагането на служебното начало при давността, дава възможност неблагоприятните й последици да зависят от волята на длъжника (той може и да отрече да се възползва от изтеклата придобивна давност). Общ принцип в прилагането на института на погасителната давност е, че с погасяването на едно вземане по давност не отпада дългът, а възможността за неговото принудително събиране. Предявяването на възражение за изтекла давност е право на длъжника, което той може да не упражни, а да изплати доброволно погасеното по давност задължение. В обратната хипотеза - при изтекла погасителна давност и след позоваване на този юридически факт, е налице основание за прекратяване на действията по принудителното изпълнение на публично държавно вземане от страна на публичния изпълнител. От момента на настъпване на основанието за прекратяване на принудителното изпълнение същото става недопустимо и следва да бъде прекратено.

Дори и да се приеме застъпваната в гражданско правната доктрина теза, че в резултат на погасителната давност се погасява само правото на принудително изпълнение, От гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време, с изтичането на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане. Но това само по себе си изключва и правото на държавата да го установи, В чл.222 от ДОПК, изтеклата погасителна давност не е предвидена като основание за спиране на принудителното изпълнение, нито пък е предвидена

като основание за прекратяване на принудителното изпълнение-чл.225 от ДОПК.

И. на погасителната давност е уреден в чл. 171 и сл. от ДОПК. Предвид разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. На основание чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, давността спира да тече, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 2 установяване на публичното в изпълнение. В ал. 3 е посочено, че давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на задължението или с предприемане на действия по принудително изпълнение и от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Доколкото в случая се касае за задължения по ЗДДФЛ следва да се отбележи, че задълженията по ЗДДФЛ за 2019 година – по чл.17 от ЗДДФЛ следва да бъдат декларирани в срок до 30 април 2020 година по аргумент от разпоредбата на чл.53,ал.1 от ЗДДФЛ, като срокът по чл.171 от ДОПК е започнал да тече от 01.01.2021 година и изтича на 31.12.2025 година, като ЗВР е връчена на дата 14.01.2025 година/ в хода на второто ревизионно производство/ в рамките на течение на срока, като давността е спирана на основание чл.172,ал.1, т.1 от ДОПК за периодите от 11.12.2023 година до 23.07.2024 година и за периода от 14.01.2025 година до 15.08.2025 година / периодите на извършвана на първата и втората ревизия, и предвид факта , че надвишават 1 година , срокът следва да се редуцира до 1 година, давността следва да изтече на 31.12.2026 година и наред с това е налице и основание за спиране на давността по реда на чл.172,ал.1, т.4 то ДОПК- давността спира, когато актът, с който е установено задължението се обжалва- и в периода от 09.08.2024 година до от 26.11.2024 година и от 21.08.2025 година до издаване на Решението на Директор на Дирекция ОДОП, както и в хода на настоящото производство. Давността за задължението по чл.17 от ЗДДФЛ за 2020 година също не е изтекла, като задължението е следвало да бъде платено в срок до 31.12.2021 година срокът е започнал да тече от 01.01.2022 година и съответно на това изтичащ на 31.12.2026 година. Задължението за 2021 година също не е изтекло- същото е следвало да бъде платено в срок до 31.12.2022 година и съответно на това давностният срок е започнал да тече на 01.01.2023 година и изтичащ на 31.12.2027 година, задължението за 2022 година е следвало да бъде платено в срок до 31.12.2023 година, а давностният срок е започнал да тече от 01.01.2024 година и безспорно не е изтекъл.

Наред с това не е изтекла и предвидената в закона абсолютна давност от 10 години към момента на постановяване на съдебното решение .

Следва да се има предвид, че при повторната ревизия не започва нова такава, а се възстановява висящността на производството по отменения РА. Аргумент в тази подкрепа може да бъде извлечен от нормата на чл. 155, ал. 6 от ДОПК, съгласно която производството по издаване на новия акт започва от първото незаконосъобразно действие, послужило за отмяната на акта. С оглед на това ревизионното производство започва от първата заповед за възлагане на ревизия като производството е висящо до влизане в сила на постановения РА. Втората заповед за възлагане на ревизия по чл. 155, ал. 6 от ДОПК не изменя обстоятелството, че производството е висящо.Между страните не се спори, че процесното ревизионно производство се е развило по реда на чл. 122 от ДОПК, като основата за облагане с данък върху доходите за ревизионния период е определена при извършен анализ на обстоятелствата по чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 2 от ДОПК в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл. 122 от ДОПК фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест за това носи жалбоподателя. В производството по съдебно обжалване на РА, издаден по реда на чл. 122 от ДОПК, в тежест на органите по приходите е да установят основанията за извършване на ревизия при особени

случаи, както и спазването на императивния процесуален ред за това, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдяните от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта. За да се приложи обаче презумпцията по чл. 124, ал. 2 от ДОПК, то фактическите констатации, на които се позовават органите по приходите, следва да са подкрепени от надлежни доказателства. Ако такива доказателства липсват, тежестта за опровергаването им не може да бъде възложена на ревизираното лице.

Основанията за извършване на ревизия по особения ред са изрично изброени от закона в разпоредбата на чл. 122, ал. 1, т. 1 - 7 от ДОПК. В конкретния случай, за да преминат към извършване на ревизия по особения ред, от страна на органите по приходите е прието, че за ревизирания период липсва необходимата счетоводна документация /първични и вторични счетоводни документи/, счетоводни регистри, от които да е видно отписани ли са дълготрайните материални активи при тяхната продажба, по какъв начин е отразено полученото за тях финансиране, след преустановяване начисляването на амортизации, липса на представени ГФО, ОПР и отчет за паричните потоци - обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 4 от ДОПК. Това безспорно е установено от съставения баланс на паричния поток за процесния период и констатациите за наличие на превишение на разходите над приходите. На ревизираното лице е връчено уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК, че основата за облагане с данък върху годишната данъчна основа по чл. 28, ал. 1 от ЗДДФЛ за ревизирания период ще бъде определена по реда на чл. 122 от ДОПК, като така процедурата по чл. 124 във вр. с чл. 122 от ДОПК за преминаване към облагане по аналог е спазена.

Определянето на данъчната основа за облагане с данъци, както и размерът на последните са нормативно установени и следва да се прилагат точно. Единствено при наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1 от ДОПК и при спазване на правилата на чл. 122, ал. 2 и, ал. 4, ДОПК, законът дава възможност на органите по приходите да приложат установения от съответния закон размер на данъка към определена от тях основа. В този смисъл основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК следва да са безспорно установени и тежестта за това е на органите по приходите, тъй като извършването на облагане по особения ред не може да почива на предположения, а на конкретни факти обосноваващи някоя от хипотезите на чл. 122, ал. 1 от ДОПК.

Така в настоящия случай по отношение установените за ревизирания период задължения, съдът намира, че органите по приходите необосновано са преминали към приложението на особения ред за облагане, тъй като от събраните в хода на ревизията доказателства не се установява липса и непредставена счетоводна документация и отчетност от ревизираното лице, като задълженото лице няма задължение да води счетоводна отчетност в качеството му на физическо лице, а при посоченото по-горе, органите по приходите не са изпълнили указанията в отменителното Решение на Директор на Дирекция ОДОП.

Основният спорен въпрос по делото е дали жалбоподателят е получил суми, които представляват доходи, които не се декларирани през ревизираните данъчни периоди и дали е налице недостиг на парични средства в началото и края на всеки един от ревизираните данъчни периоди.

От доказателствата по делото, в това число и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, неоспорена от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че за процесните периоди от 01.01.2019 година до 31.12.2022 година И. П. В. е местно физическо лице по смисъла на чл. 4 от ЗДДФЛ, със семейно положение женен и две навършили пълнолетие деца и за 2019 година, 2020 година, 2021 година и 2022 година жалбоподателят няма подавани данъчни декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ.

Вещото лице посочва, че по банкови извлечения по сметка BG64UNCR70001523125219 в „Уникредит Б. АД“ и сметка № 25788073 в „Банка ДСК“ АД на И. П. В. са превеждани суми от

„РЕМЕКС“ ЕООД и същевременно са налице преводи от жалбоподателя към посоченото дружество, по години и в размер както следва-

- За 2019 година И. П. В. е извършил преводи към „РЕМЕКС“ ЕООД в общ размер на 39 240,00 лева, а постъпленията по сметката на жалбоподателя от страна на дружеството са в общ размер на 66 625,00 лева Разлика в размер на 27 385 лева.

- За 2020 година И. П. В. е направил преводи към „РЕМЕКС“ ЕООД в размер на 3 950 лева, а постъпленията по сметката на жалбоподателя от страна на дружеството са в общ размер на 19 435 лева. Разлика в размер на 15 485 лева.

- За 2021 година И. П. В. е направил преводи към „РЕМЕКС“ ЕООД в размер на 24 080 лева, а постъпленията по сметката на жалбоподателя от страна на дружеството са в общ размер на 25 560 лева и разлика в размер на 1 480 лева.

- За 2022 година И. П. В. е направил преводи към „РЕМЕКС“ ЕООД в размер на 2 770 лева, а получените средства са в общ размер на 33 685 лева и разлика в размер на 30 915 лева. Произходът на средствата предоставени от И. П. В. на „РЕМЕКС“ ЕООД са получени банкови кредити, като от приобщените към преписката доказателства и частично представени от „РЕМЕКС“ ЕООД документи - Оборотна ведомост по години – от 2017 година до 2022 година, Главна книга на сметка 4941 за периода 2017 година - 2022 година, Главна книга на сметка 1513 /И. В./ за периода 2017 година - 2022 година не се установява осчетоводяване на заеми от и към И. В. и конкретен размер, като по данни от ИС на НАП „РЕМЕКС“ ЕООД не е подал годишна данъчна декларация по чл.92 от ЗКПО само за 2020 година и за всички години 2019 година, 2020 година, 2021 година и 2022 година „РЕМЕКС“ ЕООД е подал Годишни финансови отчети с деклариран приходи от услуги - дейност по охрана и разследване, код 60080, а в подадените ГФО няма деклариран заеми от/на И. В., остатъци от заеми, вноски на основание чл.134 от ТЗ, други привлечени средства подлежащи на връщане и получените/предоставени суми от/на И. В. по банков път от „РЕМЕКС“ ЕООД, намират отражение само като паричен поток от постъпления/плащания. През 2021 година от И. В. е придобит доход от продажба на недвижим имот, който не е деклариран.

През 2021 г. по имотна партида № 681478 е вписана продажба на недвижим имот с НА № 92/09.09.2021 г., съгласно който И. П. В., в качеството си на продавач, продава на В. А. П. самостоятелен обект в сграда, предназначение - жилище, апартамент, площ по док. - 42.040 кв. м., мазе № 19, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 за сумата от 97 791,50 лева.

Имотът е придобит чрез дарение през 2020 г. - по имотна партида № 681478 е вписано дарение на недвижим имот с НА № 159/06.07.2020 г., съгласно който И. И. И., в качеството си на дарител, дарява на И. П. В. самостоятелен обект в сграда, предназначение - жилище, апартамент, площ по док. - 42.040 кв. м., мазе: 19, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0.

Облагаемият доход е в размер на 88 012,35 лв., получен като положителна разлика, между продажната цена в размер на 97 791,50 лв. и цената на придобиване 0,00 лв., като резултата е намален с 10 на сто нормативно признати разходи / 9 779,15 лв./.

Върху данъчна основа в размер на 88 012,35 лв. /97 791,50 лв. – 9 779,15 лв./ се следва данък в размер на 8 801,23 лв. за 2021 г.

Вещото лице посочва, че за периода **01.01.2019 година – 31.12.2019 година** от И. П. В. са деклариран налични парични средства в брой в началото на 2019 година в размер на 4 500 лева, съответно към края на годината в размер на 4 000 лева ,като на 12.04.2019 година по сметка в лева BG64UNCR70001523125219 в „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД И. В. е получил превод в размер на 10 000 лева с наредител физическо лице - В. П. П. с основание – заем, като сумата е изцяло възстановена отново по банков път през 2019 година. Други разходи в общ размер на 13525 лева, представляват извършени преводи по банков път:

- към Т. Р. /служител/ в размер на 1225,00 лв.,
- към Ремекс“ ЕООД в размер на 8040,00 лв.,
- към майката на И. В. в размер на 3660,00 лв.,

- към съпругата на И. В. в размер на 600,00 лв.

Вещото лице е описало паричния поток в Таблица 1 за 2019 година, от която е видно, че не е налице превишение на разходите над получените доходи и има положителна разлика в размер на 37 090,59 лева, която вещото лице посочва, като начално салдо към 01.01.2020 година.

За периода 01.01.2020г. – 31.12.2020 година.

През 2020 година И. В. е придобил мотоциклет Х., модел ЦБР 600 с рег. [рег.номер на МПС], съгласно Договор за покупко-продажба от 03.06.2020 година от ЕЛ Ем Мото" ЕООД за сумата от 2 400,00 евро /4 693,99 лева/, който разход е включен в 2020 година. Други разходи в общ размер на 16 540,00 лева, представляват извършени преводи по банков път: към Т. Р. /служител/ в размер на 2670,00 лв., към Ремекс" ЕООД в размер на 3950,00 лв., към майката на лицето в размер на 5920,00 лв. и към съпругата в размер на 4000,00 лева, като отново вещото лице е посочило паричния поток в табличен вид Таблица 2, видно от която за 2020 година не е налице превишение на разходите над получените доходи, като е налице положителна разлика в размер на 35 868,51 лева, която вещото лице посочва като начално салдо към 01.01.2020 година. Вещото лице сочи, че в РД/РА органите по приходи са допуснали грешка в изчисленията на крайното салдо – не е посочен размер на положителната разлика за 2020 година, като неправилно са посочени и паричните средства в края на отчетния период – 4006,99 лева, сума която води до изкривяване на резултата и в тази връзка неправилно е посочена и началната разполагаема сума в брой за 2021 година, като положителната разлика е посочена в по-малък размер, като за тези неточности са дадени указания в Решение № 1543/26.11.2024 г. на Директор на Дирекция ОДОП, с което е отменен РА № Р-22221923007148-091-001 от 11.07.2024г. /стр.12 от Решение 1543/26.11.2024г., л.34 –гръб по делото - практиката на Върховния административен съд /ВАС/ - решения № 16094/20.12.2018 г. по адм. дело № 8991/2018 г., № 14381/27.11.2017 г. по адм. дело № 7098/2017 г. и № 1227/30.01.20219 г. по адм. дело № 10574/2018г., съгласно които положителните остатъци по години, получени при съпоставяне на доходите и разходите, следва да намерят отражение за следващи данъчни периоди./.

За периода 01.01.2021г. – 31.12.2021г.

Като начално салдо към 01.01.2021 година вещото лице е посочило положителната разлика от предходната година в размер на 35 868,51 лева., а не както е посочено в РД – 4 000 лева.

Други разходи в общ размер на 34523,00лв., представляват извършени преводи по банков път и плащания:

- Изипей АД в размер на 850,00 лв.,
- извършени преводи по банков път към Т. Р. /служител/ в размер на 4 230,00 лв.,
- към Ремекс" ЕООД в размер на 24 080,00 лв.,
- към майката на РЛ в размер на 4 235,00 лв.,
- към роднина на РЛ И. И. в размер на 120,00 лв.,
- към „Ридикс" ЕООД в размер на 550,00 лв.,
- наем на гараж в размер на 458,00 лева / а паричният поток е описан подробно в Таблица 3 от заключението и видно от нея за 2021 година не е налице превишение на разходите над получените доходи, има положителна разлика в размер на 106 895,58 лева, която вещото лице посочва, като начално салдо към 01.01.2022 година.

В РД/РА органите по приходи са допуснали грешка в изчисленията на крайното салдо – не е посочен конкретен размер на положителната разлика за 2021 г, като неправилно са посочени и паричните средства в края на отчетния период – 3 804,77лв., сума която води до изкривяване на резултата. В тази връзка неправилно е посочена и началната разполагаема сума в брой за 2021 година, като положителната разлика е посочена в по-малък размер и за тези неточности са дадени указания в Решение № 1543/26.11.2024 г. на директора на дирекция ОДОП, с което е отменен РА № Р-22221923007148-091-001 от 11.07.2024г. /стр.12 от Решение 1543/26.11.2024г., л.34 –гръб по делото/.

За периода 01.01.2022г. – 31.12.2022г.

Като начално салдо към 01.01.2022г. вещото лице посочва положителната разлика от предходната година в размер на 106 895,58лв., а не както е посочено в РД – 3 800,00лв.

За 2022г. И. В. е получил Доходи от дивиденди и ликвидационни дялове в полза на физически лица по чл. 38, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 114000,00лв. за които е удържан данък в размер на 5700,00лв.

Другите разходи в общ размер на 16629,00лв., представляват извършени преводи по банков път и плащания:

- Изипей АД в размер на 1200,00 лв.,
- преводи към Т. Р. /служител/ в размер на 7 410,00 лв.,
- към Ремекс" ЕООД в размер на 2 770,00 лв.,
- към майката на И. В. в размер на 3 595,00 лв.,
- към роднина И. И. в размер на 280,00 лв.,
- за наем на гараж в размер на 1 374,00 лв.

Паричният поток е описан в Таблица 4 на Заключението и видно от нея за 2022г. не е налице превишение на разходите над получените доходи. Налице е положителна разлика в размер на 213 413,68 лева.

От заключението на вещото лице е видно, че паричните потоци – доходи и направени разходи от жалбоподателя са подробно изчислени в Таблицы от № 1 до № 4 и не се установяват несъответствия между доходите, имущественото състояние и извършените разходи за 2019 година, 2020 година, 2021 година и 2022 година,

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че обжалваният Ревизионен акт е незаконосъобразен и предпоставя отмяната му, тъй като не се доказва недостиг на парични средства. В особената хипотеза на чл.122 от ДОПК в тежест на органите по приходите е да установят недостиг на парични средства, а такъв в настоящото производство не се представиха.

С оглед изхода на спора и в съответствие с нормата на чл.161, ал.1 от ДОПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноси в размер на 1311,89 евро.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160, ал.1 ДОПК, Административен съд-София град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ РЕВИЗИОНЕН АКТ №Р-22002224006353-091-001/11.08.2025 година, потвърден с Решение № 1277/20.10.2025 година на Директор на Дирекция ОДОП, с който са установени задължения по ЗДДФЛ за 2019 година, 2020 година, 2021 и 2022 година в размер на 16 327,73 лева и са начислени лихви за забава в размер на 7093,51 лева/ общ размер на задължението по Ревизионния акт е в размер на 23 421,24 лева/11 975,09 ЕВРО/.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ „ОДОП“ ДА ЗАПЛАТИ НА И. П. В. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 1311,89 ЕВРО/2 565,83 ЛЕВА/ РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ДИРЕКЦИЯ ОДОП.

На основание чл.138 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160, ал.6 ДОПК, вр. с чл.211, ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

